

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 35/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti T., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. F. P., B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf/38/2012 z 11. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti T., s. r. o., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti T., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na zákonného sudcu podľa čl.

48 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf/38/2012 z 11. septembra 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 1. júna 2009 podala Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) žalobu, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu – Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky – č. I/221/16525-99528/2008/990325-r zo 6. marca 2009. Krajský súd rozsudkom č. k. 23 S/59/2009-148 z 29. februára 2012 žalobu sťažovateľky zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd napadnutým rozhodnutím rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľka za porušenie svojich práv považuje to, že „žalovaný“ rozhodol vo veci v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, *«čo sa týka posúdenia inštitútu tzv. „zneužitia práva“»*, ktorý v celom konaní nebol vôbec preukazovaný, zisťovaný ani vyhodnotený. Z uvedeného dôvodu žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, a aby toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom.

Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

Všeobecné a osobitné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom upravujú ustanovenia § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.

Preskúmaním obsahu sťažnosti však ústavný súd dospel k zisteniu, že petit nezodpovedá odôvodneniu sťažnosti.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 2 ústavy je zaručiť prístup k súdu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy. Uplatnenie práva na prístup k súdu sa vymedzuje podmienkami ustanovenými zákonom. Ak fyzická alebo právnická osoba splní podmienky ustanovené zákonom, súd musí tejto osobe umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami a povinnosťami, ktoré z takéhoto postavenia vyplývajú. Z obsahu predloženej sťažnosti však vôbec nevyplýva, aké aspekty označeného práva sťažovateľka namieta. Sťažovateľka osobitne nezdôvodnila ani námietku porušenia jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Paradoxne, hoci sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti uviedla, že „žalovaný“ rozhodol vo veci v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, «čo sa týka posúdenia inštitútu tzv. „zneužitia práva“», v petite absentuje označenie niektorého z jej práv vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom.

Okrem toho neobstojí ani tvrdenie sťažovateľky, že inštitút „zneužitia práva“ nebol v celom konaní vôbec preukazovaný, zisťovaný ani vyhodnotený, pretože, ako z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva (s. 2), sama sťažovateľka vo svojom odvolaní namietala, že „*prvostupňový súd sa konkrétnymi dôvodmi žaloby vôbec nezaoberal, rozsudok odôvodnil len absolútnou neplatnosťou zmlúv o prevode a zneužitím práva, teda na argumentoch, ktoré daňové orgány nezistili, neboli podkladom rozhodnutia, neboli dôvodom nepriznania nároku na odpočítanie DPH správnymi orgánmi*

a z uvedeného dôvodu nemohli byť ani predmetom žaloby“. To, že krajský súd sa otázkou zneužitia práva (na odpočítanie DPH zaplatenej na vstupe, pozn.) náležite zaoberal, skonštatoval v závere svojho rozhodnutia (s. 11) aj najvyšší súd, pričom odvolacie námietky sťažovateľky vyhodnotil ako neopodstatnené (s. 12).

Keďže predložená sťažnosť *prima facie* vykazuje také nedostatky, ktoré neumožňujú jej preskúmanie už pri predbežnom prerokovaní, ústavný súd ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí (obdobne napr. III. ÚS 210/09, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 26/2012).

Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné podotknúť, že (rešpektujúc zásahu posudzovania návrhu podľa jeho obsahu) vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky advokátom pri sťažnosti a splnomocnení predložených v blanketovej forme, navyše ak splnomocnenie obsahuje okopírovaný odtlačok pečiatky advokátskej kancelárie s originálom podpisu, dochádza minimálne k pochybnostiam o tom, kto v skutočnosti tieto dokumenty spísal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2013